

Дай на мене и на дѣт'то, че баща му чака на портата.

Дай на циганин хлѣб, да та кълне (за) пак.

Дай ржка, мари, прощавай да се комкам, а че като излѣзем вън, аз пак си знаѣж.

Дай паритѣ че ошкай, — отговарят на „хош инди“ закана у Турцитѣ кога им искат да си платят дѣлгът за нѣщо.

Дай си мжжко жената, а ти хвани трънъето.

Дай с'ржцѣтѣ си, ходи търси с' краката си.

Дайте пáри да станем Бугáри. — Скорошната поговорка за Македонскитѣ Българи.

Дака-дука, ѣж бабо круши.

Дай парá закачи са, дай двѣ да са откачиш ако можеш.

Дал би Господ, но на кого нѣма (или) но нѣма на кого.

Дала баба пара да са хвани на хорото, дала двѣ да са пусне, ама не я пущат.

Дала бих му и ризата от гърбът си.

Дала врана, пак зела, — казват дѣцата кога им даде нѣкой нѣщо и послѣ пак си го земе.

Дал е Господ овчица, па е дал и трѣвица.

Далеч хромийт от заец-а.

Далеч колкото земята от небето.

Далеч колкото небето от земята.

Далеч от очитѣ, далеч от сърдцето. — Виж: Невижда-но лице.

Далеч от тука да бжде. — Кога поменжт нѣщо неприятно или пакостно.

Далеч синът от бащата.

Да ли е жилаво или килаво.

Да ли е мачка или очка.

Да ли Влаху краставица, той я нещѣл че била крива.

Да ли съм аз туй, или е свѣтът други.

Да ли Марку двѣ, а той искал три.

Да ли му прасе, а той иска на прасето и майка му.